

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗΝΑ ...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Ο πτωχός καλλιτέχνης Ίουλιανός Κ... είνε τρολλά έρωτευμένους με την Λυδίαν στί Παρίσι. Έξαφρα όμως τού γράφει ο πατέρας του από την Μασσαλία να μεταβή εκεί, προκειμένου να τόν νυμφεύση με την δίδα Έφρη, νεαράν και πλουσίαν κόρη. Ο Ίουλιανός κούβει τού γράμμα, αλλά μιά μέρα τού ανακαλύπτει τέλος ή Λυδία, τού διαβάσει και αποφασίζει να θυσιασθή για την ετιχία τού αγαπημένου της. Τού σινιστά λοιπόν να ύπακοήση τόν πατέρα του και ν' αναχωρήση. Ο Ίουλιανός σπαράσσεται, κλαίει... Η Λυδία επιμένει. Τού λείε ότι αν δέν την άκοήση, δέν θά την ξαναθή πλέον. Τού ένθνμίζει τις ύποχρεώσεις της στίς σίζνυόν της και τού παιδί της, πού δέν μπορεί να τούς εγκαταλείψη, αν και τόν λατρεύει ειλικρινώς. Τότε πλέον ο Ίουλιανός πείθεται και άναχωρεί με ραγιμένη καρδιά. Φθάνει στή Λυδία, απ' έπον γράφει στή Λυδία και την ικετεύει να τόν δεχθή σπ'ώ. Δέν δύναται να έπιστή τού μαρτύριον τού χωρισμού. Χύνει δάκρυα πικρά, είνε δυνατή ης! Η Λυδία τού άπαντά, τίν παρηγορεί και τόν προτρέπει, για την ετιχία του, να φαγή νύχταμος και γενναίος, ύποχομένη να μείνη πιστοτερή φίλη του. Ο Ίουλιανός σφίγγει την καρδιά του και άναχωρεί για τή Μασσαλία... Φθάνοντας έκει έπιοκέπεται την μηνηστήν του από την έσοιαν δέν μείνει καθόλου εύχαριστημένος. Τού γράφει από στήν Λυδία και ή Λυδία τού άπαντά στέλιοντάς του συγγνώμης ένα γράμμα της μηνηστής του Έφρης πρός την έν Παρισίως φίλην της Καμύλλη. Η δινό φίλες άλληλοροφούν άφ' έστου βγήκαν από τού άνειο στί όποιο γιωρίστηκαν και ή Έφρη γράφει στί γράμμα της από πρής την Κομύλλη τας έτιπώσεις της, από την πρώτη συνάντησι με τόν μηνηστήρα της. Γράφει με σινπάθεια και πόσι για τόν Ίουλιανό, τόν όποιον μόλις είδε σινπάθησε...]

(Συνέχεια έκ τού προηγουμένου)

Πιθανώς ή λύπη τού κ. Ίουλιανού να όφειλεται σ' άλλον λόγον;

Πιθανώς ν' αγαπά άκόμη γυναίκα πού δέν ζή πλέον.

Πιθανώς ν' αγαπά και να μη τόν αγαπούν.

Πάντως τόν λυπούμαι ειλικρινώς. Θά ύποφέρη, βέβαια, πολύ. Γιατί είνε τρομερό ν' αγαπάς και να μη σ' αγαπούν...

Δέν βλέπω όμως τόν λόγον γιατί να μη άνταγαπάται. Είνε νέος, κοιμψός και έξυπνος και έχει άρετάς άρετάς.

Όπωςδήποτε είμαι βεβαία πώς κάτι τόν άπασχολεί. Κάποια γυναίκα άσφαλώς και ή γυναίκα αυτή δέν είμαι εγώ...

Μετά τού γεύμα θά τού έκαμα άθλιαν έντύπωσιν.

Έπαιξα στί πιάνο κάτι και τού έπαιξα πολύ άσχημα λόγω της συγκινήσεώς μου.

Άσφαλώς δέν έμεινε εύχαριστημένος παρ' όλα τά κολακευτικά λόγια πού μου είπε.

Λυπούμαι πολύ πού δέν μόρεσα να τού φανώ όπως πραγματικώς είμαι. Θά με πήρε, άσφαλώς, για καμιάν άδεξία μαθήτρια.

Και όμως θά ήθελα να μείνει άπολύτως εύχαριστημένος μαζί μου. Νομίζω πώς θά μπορούσε να άναπτυχθή μεταξύ μας κάποια

σινπάθεια...

Αν έχει όμως καμιά λύπη, γιατί δέν μου την εκμυστηρεύεται; Θά προσπαθήσω να τόν παρηγορήσω. Δέν θά γίνω γυναίκα του; Κι' ένα από τά πρώτα καθήκοντα μιάς σίζνυου δέν είνε να παρηγορή τόν σίζνυόν της;

Θά σου φανούν ίσως παράξενες όλες αυτές ή σκέψεις μου. Σ' θά ήσουν ίσως ζηλότυπη για τούς έρωτας τού μέλλοντος σίζνυου σου... Γιατί όμως;

Τί δικαιώματα έχει μια γυναίκα στήν ζωή τού άνδρος πρίν συνδεθούν μαζί; Με ποιά δικαιώμα θά τού ζητηση έξηγήσεως της περασμένης τού ζωής; Αυτό θά ήταν άδικία.

Έπειτα πού πρέπει να κάνη μιά γυναίκα σ' αυτές τις περιστάσεις είνε τούτο. Πρέπει να φροντίση να δώση στίς σίζνυου της όλες τις χαρές και τις άπολαύσεις, ώστε να μη τις ζητήη έξω από τού σπίτι, να μην μπορή να τις βρή άλλου.

Έπειτα ή άλήθεια είνε μιά. Ότι από την γυναίκα έξαρτάται να μεταβάλη τού σπίτι σε παράδεισο για τόν σίζνυόν της.

Τί σημασίαν έχει πλέον τού παρελθόν;

Τί σημασίαν έχουν οι νεανικοί τού έρωτες;

Κοντά στήν σίζνυου θά βρή ό,τι δέν εύρισκεν έξω, θά συναντήση την πραγματική ετιχία, τή γλύκα και την γαλήνη της οικογενειακής ζωής...

Τέλος έχω να πώ τούτο: Είμαι εύχαριστημένη από την πρώτη αυτή συνάντησί μου με τόν κ. Ίουλιανό. Όσο κι' αν τού φάνηκα άδεξία στήν αρχή, θά με γνωρίση με τόν καιρό και θά μ' εκτιμήση και θά μ' αγαπήση.

Έπίσης δε, θά καταβάλω κι' εγώ κάθε φροντίδα για να τόν κάμω ετιχιμμένον. Θά προσπαθήσω να τόν παρηγορήσω με την άγάπη μου την άδολη και την άφοσίωσί μου.

Αυτά έκ της πρώτης μας συναντήσεως, φιλάτη μου Καμύλλη. Αύριο ο κ. Ίουλιανός θά ξανάρθη. Θά φροντίσω να τού φανώ πού άρεσθή από την πρώτη φορά και θά τού κατορθώσω. Θά βρή σε μένα έντελώς άλλη γυναίκα. Τέλος πάντων θά σου γράψω πάλιν τά καθέκαστα.

Σε φιλώ
Η Έφρη σου
Η'.

Ο Ίουλιανός στή Λυδία.

Μασσαλία τή

Αγαπημένη μου,
Δέν ξερω τι να ύποδέσω με σένα.

Μ' αγαπήσες άραγε ποτέ με τά σωστά σου;

Μήπως είχες γελασθεί;
Μήπως τού αισθημά σου δέν ήταν παρ' ένα παροδικό καπίρτιο;

Ένώ σου γράφω τούς πόνους μου και τις άπογοητεύσεις μου, ένώ σου άνοίγω την ραγιμένη μου καρδιά, σ' μου μιλείς σαν να μην είχαμε αγαπηθή ποτέ, σαν να μη μās συνδέη τίποτε.

Έσβυσε τόσο γρήγορα ή φωτιά πούκαίγε στήν καρδιά σου;

...Και κυττάζοντάς με κατάματα...

